

Hálaadás

A valósághoz kapcsolat elengedhetetlen, hogy a környezetnek megfelelő választ adjunk annak állapota, helyzetünk és igényeink, szükségleteink szerint. Ehhez utóbbiaknak hiteles felismerése alapvető fontosságú. Az aki csak a céljaira, vágyaira koncentrál, az nem képes megfelelő döntéseket hozni sem rövid, sem hosszú távú terveiben. Olyan lesz, mint aki súlytalanságban lebegve azt hiszi, hogy egy helyben áll és látja a valós dolgokat, eseményeket, nyújtózkodik értük, közben őrült sebességgel és pörgéssel száguld a sötét űrbe.

A jelenlét nem magától értetődő, hogy ott vagyunk egy helyzetben, átlátjuk, tudjuk az előzményeket és sejtéseink, értelmes terveink vannak a jövőt illetően. Sokszor és sokan vannak úgy egy olyan helyzetben, hogy még csak a pillanatnyi környezetet, felállást, embereket, beszédüket, hangulatukat sem értik, mert nem törődnek velük. Az interneten rengeteg viccesnek talált tragikus baleset videó felvételei vannak, amelyeken sokan szórakoznak, pedig nagyon komoly figyelmeztetések, hogy megfelelő jelenlét nélkül egészen ártalmatlan helyzetekből is igen súlyos balesetek is lehetnek.

A tudatos lét egyik fő ismérve, hogy életünkben a jelenléti pillanatok viszonylag gyakran követik egymást, egy összefüggő életfonalat alkotva. Ha egyik pillanatban ide rohanunk, a másikban az a fontos, akkor vélhetően a pillanatnyi jelenléttel is komoly gondjaink vannak, nem csak az időtálló, tartós, tudatos jelenléttel.

Ez látszólag csak a pillanatnyi állapotunk leírását tükrözi, de ez csak a látszat. Ebben benne van egész világképünk, tapasztalathalmazunk (ha karbantartjuk őket, egyébként csak nyomtalanul száguldanak mellettünk a kukába életünk nagy tanulságai). Ezért a jelenlét önmagában egy olyan kapaszkodó, ami a kapcsolatot jelenti a múlthoz és a jövőt is jelentősen meghatározva. Nem csak egy ország, nemzet múltja az, ami sejteti a jövőjét, de az egyénnek is. Utólag már mindenki tisztán látja a másikat, hogy ezt már gyerekkorában láttuk, ez már akkor benne volt, stb.. Azt is ugyanígy szokták emlegetni, hogy nicsak, miből lesz a cserebogár? Pedig abban a múltban is benne rejtett a jövő, számunkra láthatatlanul.

A jelenlét megóv minket a hamis illúzióktól csakúgy, mint az irreális vágyaktól, ugyanakkor komoly vígaszt és biztatást jelent a meglévő értékeink tudatos megélése.

Jó dolog, ha felismerjük az életben tárulkozó lehetőségeket, de ha ezek kerülnek középpontba, akkor kuponvadászokká válunk, akiknek minden idegszálát a lehetőségek, akciók kötik le, de a meglévő javainkat könnyen veszélybe sodorjuk. Nem szívesen használok hadászati példákat, de ez olyan, mintha egy hadseregnek csak harcoló alakulatai lennének. Hamar véget érnének az ilyen inváziók.

Ha igazából hálát szeretnénk adni vagy csak leltározni, hogy mi minden jóval és fontossal vagyunk elhalmozva, akkor könnyen lehet, hogy a délelőttünk elmenne vele. Csak pár példa: hálát adunk azokért az emberekért, akiket szerethetünk és azokért is, akik próbára teszik a szeretetünket? Hálát adunk a nehézségekért, hogy értékeink ismét megfelelő helyre kerülhessenek?

Gondolkoztunk már el azon a történelmen és a jelen eseményein végignézve, hogy miért törvényszerű a „virágzó” jóléti társadalmak bukása, szinte nyomtalan eltűnése? Persze, minden feltörekvő kultúra legyint, ők nyilván elmaradtak voltak, az más helyzet volt, hibáztak, de mi minden koroknál felvilágosultabbak vagyunk, a tudomány és a technika sosem állt ilyen szinten, hogy lenne már bukás? Pedig már fél térdére lerogyott ez a kultúra.

Némi köze van a hálaadáshoz. De ne gondoljuk, hogy Isten büntet, mert hálátlanok vagyunk és nem köszönetjük reggeltől estig mindazt, amink van. Ezt a büntetést magunk is megoldjuk. A modern kor embere már annyira el van látva javakkal, hogy valóban egész napja menne rá, nem a hálaadásra (mert ez fel sem merül), hanem csak, hogy sorba vegye. Amíg életünk összes java annyi, hogy reggel fel tudunk kelni, tudunk dolgozni egy marék rizsért, egy bögre vízért és legalább egy ember van életünkben, akit szerethetünk és az oltárunknál hálát adhatunk mindezekért annak, akitől kaptuk, akkor az összes stratégiaiul kulcsfontosságú dolog folyamatosan ragyog az életünkben. Véletlenül sem fogunk elfeledkezni, rossz döntést hozni, de álmodozni sem lesz alkalmunk, mert ezekbe fogunk tíz körömmel kapaszkodni, mert nem alapellátás, hogy ezek rendelkezésünkre állnak minden nap. De ha ezek felhígnak a modern világ csodálatos vívmányaival, az igazi értékeket, fontos dolgokat is elhalványítva, no, akkor kezdődik a lejtmenet. A valóságnak (a világi és spirituális valóságnak) a legfontosabb dolgai szép lassan felszívódnak és azt hisszük, hogy szabadok és a magunk urai vagyunk. Elszakadva a fő értékeinktől és így a valóságtól, egyre inkább vágyaink és félelmeink veszik át az irányítást. Röviden és tömören ennyi. Ez társadalmak, egyének szintjén, egyformán működik. Aki nem hiszi, csináljon gyorsan egy leltárt javairól... és vesse össze élete állapotával, közérzetével.

Ezért is van, hogy a fejlett társadalmak megvetéssel nézik a földhöz és Istenhez ragadt „fejletlen” nemzeteket, jóllehet ők hivatottak a túlélésre, hacsak az igen kifinomult és jó szándékú, igazukban kevélyen erőszakos jóléti társadalmak ki nem irtják az irmagjukat is vagy elveszik földjüket, vizüket, mindenüket.

A felfelé ívelő kultúrák leghamarabb spirituális szükségleteiket, értékeiket hagyják el, mert egyre inkább elhiszik, hogy csodálatos fejlettségükkel a világ és maguk urai, pedig folyamatosan távolodnak a valóságtól, igazi értékeiktől és így bármilyen hatalomtól, ami rajtuk kívül áll a világban, földön és égben.

A hálaadás vagy legalább a leltár elmulasztása odavezet, hogy a valóságtól is elszakadunk, maradnak a vágyaink és a félelmeink, amelyek bizony legtöbbször tévedésekbe, sőt bűnökbe vezérelnek minket. Ezeket csak akkor ismerjük fel, ha életünk kénytelen-kelletlen olyan helyzetbe kerül, hogy rászorulunk a leltár készítésére, mert éppen térdre estünk vagy életünk végéhez közeledünk és megszabadulunk a vágyainktól és félelmeinktől. Ilyenkor ismét fokozatosan kirajzolódnak a fontos dolgok, a lényegtelenek elhalványulnak és egyre erősebben jelentkeznek a jó és rossz dolgok, amiket életünkben elkövettünk. Ettől lehet békés megnyugvásunk vagy feloldozhatatlan szorongás a bűneink, végzetes tévedéseink felismerése miatt. A felismerés hordozza jutalmunkat vagy büntetésünket egy élet végén. Ugyanakkor, bízunk abban, hogy bűneink felismerésének is jó esetben van gyümölcse. Ez ismét rajtunk múlik. Kevélységgel vagy alázattal hordozzuk el?

Templomlépcső, 2020. február